

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079927408/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Hvorledes er det, Du seer ud? spurgte min Fader mig i den sædvanlige storinkvisitoriske Tone, da hele Flokken med mig noget i Baggrunden trampede ind i Havestuen, hvor Middagsbordet var dækket.

Vi legede; saa faldt jeg. --

Jeg synes snart, Du er for stor til de Narrestreger. Kom her, og lad mig see paa Dig. Hvem har forbundet Dig? --

Jeg maatte nu ud med Sproget. Han fixerede mig skarpt.

En fremmed Dame? Hm! Det er bedst, at Du efter Bordet gaar ind paa Dit Værelse og bliver der i Eftermiddag. Du kan vist have særdeles godt af at læse i Din latinske Grammatik. Dine Venner kan gaa ud og fiske; jeg skal sørge for Baad til dem; men Du maa have en lille Straf. At der dog ogsaa altid skal være noget iveien med Dig! Du er i Dag fyldt sytten Aar. Hvornaar vil Du dog begynde at blive Menneske?

Jeg skubbede mig ned ved Bordenden blandt de tavse Kammerater. Jeg tænkte paa hende, der for nogle faa Timer siden havde kaldt mig »det unge Menneske«, og jeg bed i min Skee af Arrighed. Saa begyndte min Fader at henvende Ordet til den af mine Venner, som mindst behagede mig, men som min Fader foretrak, fordi han var Duxen i vor Klasse. Ethvert opmuntrende og spøgefuldt Ord, som rettedes mod ham, faldt som en glødende Bebreidelse paa mit Hoved. Det glødede tilstrækkeligt iforveien. Jeg spiste saa godt som Intet, men sad og traadte min Sidemand paa Foden, og lettede min Harme ved at skære Ansigter bag Servietten.

Endelig var Middagen færdig. Jeg vidste, at min Dorn var inappelabel. Jeg ønskede mine Kammerater med en ophøiet Selvironi god Fornøjelse, og marscherede selv ind paa mit Værelse, medens de buldrede ned ad Stentrappen. Nogle Minuter efterat de vare gaaede gennem Havelaagen, hørte jeg Døren ud til Trappen atter gaa. Jeg kigede forsigtigt ud ad Vinduet og saae min Fader skridte over Græsplanen med sit Medetøj i Haanden.

Ah ha! tænkte jeg. Gaa Du kun, Tyran, og bliv saa længe borte, som muligt; saa er jeg idetmindste ene.

Hans statelige Figur forsvandt gennem Laagen, og jeg kylede den Madvigske Grammatik, som jeg for et Syns Skyld havde taget ned af Reolen, med en sextenaarig Fanges dybtfølte Forbandelse hen i en Krog. Saa satte jeg mig med en Leibbibliotheksroman hen ved mit